

[Christensen (Høng).]

berørt, at Medhjælperne i alt Fald paa Landbrugsejendomme ved deres Arbejde maa antages at have gavnet Pantekreditorerne. Man kan maaske ogsaa sige, at den Omstændighed, at en Landbruger, der sidder daarligt i det, bliver udsat for — hvis ikke en saadan Lov som denne vedtages — overhovedet ikke at kunne faa Folk til at hjælpe sig, vil betyde en Føringelse af Sikkerheden for Panthaverens Tilgodehavende.

Der kan selvfølgelig være mange Enkeltheder i Lovforslaget, som nærmere bør drøftes i et Udvalg, og jeg forstod ogsaa paa det ærede Medlem Hr. Levinen, at han ønskede en Udvalgsbehandling af Lovforslaget, der jo heller ikke i og for sig er noget nyt. Det er rigtigt nok, at Landbrugs-krisen maaske kan siges at have fremskyndet dets Fremsettelse, men som det fremgaar af Motiverne, har man flere Gange drøftet Forhold af lignende Art som disse. Jeg kan ogsaa give den ærede foregaaende Taler Medhold i, at selv om Krisen siden ophører, vil der dog maaske alligevel, om end i mindre Grad selvfølgelig, være Plads for en Lovbestemmelse som denne.

Men jeg finder altsaa ligesom den ærede foregaaende Taler, at der kan være enkelte Spørgsmaal, som nærmere bør drøftes. Jeg kan saaledes sige, at ogsaa jeg finder, at Bestemmelsen i Lovforslaget om de tre Maaneder, som vedkommende Lønarbejder kan faa sit Tilgodehavende udbetalt for, maaske nok giver for kort en Frist. Hvis der er Tale om et Medhjælperforhold indgaaet halv-aarsvis, og der først foretages Udlæg i en Ejendom i Oktober Maaned, og Medhjælperen har Penge til gode fra Maj, maa han vist, saaledes som Lovforslaget er formet, være forberedt paa at tabe Pengene for de første Par Maaneder. Det kunde maaske ogsaa overvejes, om den Frist, som er sat for den Tid, i hvilken han kan kræve Løn, ikke paa den anden Side er for lang, idet han jo efter Lovforslaget har Krav paa at faa Løn indtil det Tidspunkt, hvortil han lovligt kunde opsiges. Det er jo klart, at Medhjælperen har et saadant Krav overfor Husbonden, og det kan overhovedet heller ikke fortabes, men et andet Spørgsmaal er, om man i dette Tilfælde, hvor Kravet bliver paalagt Ejendommen, skal gaa saa vidt. Man kan ogsaa drøfte, hvorvidt det vil være rigtigt at gøre Lovforslaget permanent, eller om man forsøgsvis maaske skulde gøre det midlertidigt som saa mange andre Love, som vi har vedtaget i denne Landbrugskrisernes Tid. I saa Henseende kunde man maaske ogsaa overveje, om Lovfor-

slaget skal omfatte alle Medhjælperforhold, eller man skal holde sig til Medhjælperforholdene i Landbruget alene.

Under Hensyn til disse forskellige Forhold og andre vil jeg altsaa gerne have Lovforslaget gjort til Genstand for en Udvalgsbehandling, den kan for os godt blive kort. Men med dette Forbehold med Hensyn til Retten til at drøfte Lovforslaget i Enkeltheder vil jeg allerede nu paa mit Partis Vegne tilsige Lovforslaget en velvillig Behandling.

Kristen Amby: Lovforslagets Tendens, at sikre Tyendet en Arbejdsfortjeneste, kan man fra et hvilket som helst Synspunkt naturligvis kun se velvilligt paa, idet Betaling for udført Arbejde maa være efter alle rimelige Betragtninger en Førsteprioritet fremfor alt andet. Derfor vil mit Parti gerne være med til at faa dette Lovforslag gjort til Lov, men vi mener, at det tiltrænger visse Ændringer og Forbedringer og en vis Klarhed, og jeg vil ganske kort i nogle enkelte Punkter prøve paa at ride op, hvad vi mener maa kunne forbedres og gøres klarere.

Der staar i første Stykke:

„Naar Udlæg foretages i en fast Ejendom, kan det alene ske med Forbehold af de Krav, som Ejerens Medhjælper har paa ham for Løn og Kostpenge“. Det er uklart. Hvis en Ejer har tre Ejendomme, eller syv, eller blot to, og en Pant-haver har Pant, ikke i den Gaard, hvor Tyendet har sin Gerning, men i et Hus, som tilhører samme Ejer, saa kan efter Lovforslaget Tyendet have en Ret ogsaa ogsaa overfor det Hus, som en Panthaver vil gøre sin Panteret gældende overfor. Men det kan dog ikke være Meningen. Meningen maa være, at Retten maa være begrænset til den Ejendom, hvortil den paa-gældende Medhjælper er knyttet. En Mand kan jo eje Ejendomme forskellige Steder i Landet, og Tyendet kan overhovedet ikke følge med i dette Forhold. Det rimelige er, at Tyendet har Retten overfor den Ejendom, hvortil han er knyttet.

Jeg er enig med ærede foregaaende Talere i, at de tre Maaneder er for lidt, særlig ud fra den Betragtning, at mange udmærkede Medhjælperne af Hensyn til, at de gerne vil spare deres Løn op og er vænnet til Sparsommelighed, lader være med at tage op af Lønnen, maaske et helt Aar, maaske et halvt Aar, efter som nu Skikken i den paagældende Egn er at fæste sig for et helt eller halvt Aar. Det forekommer mig, at her skal man overhovedet ikke sætte nogen